

Zatímco si kluci stěžovali, máma na mě mrkla. Věděla, jaké to je. Taky měla starší bratry (jen dva, ne čtyři, ale stejně!). A podle mě se mnou souhlasila, pokud jde o línání. Je prima mít porotkyni, která pozná, kdy mám pravdu.

„Fajn, tak dost stížností, kluci,“ řekl táta a smazal tabuli. „Kdybyste si nastudovali fakta a přemýšleli o tom stejně jako tady slečna Róza, mohli jste vyhrát vy.“ Zářivě jsem se usmála a načechrala si vlasy.

„Večer si sednu k internetu,“ oznámila máma, „a jakmile najdu vhodnou pudlí slečnu, zajedeme si pro našeho nového psa.“

Náš nový pes!

Bylo mi fuk, že jsou na mě bratři naštvaní. Dokonce mi bylo fuk, že třeba nebudou mít mého psa rádi. Bude to *můj* pes. A bude perfektní. Nastudovala jsem si to. Viděla jsem všechny fotky krásných, nadýchaných pudlíků, které byly na internetu. Už jsem věděla, jakým odstínem růžové jí chci namalovat drápky.

Co by se mohlo pokazit?

Kapitola 3

Měli jsme štěstí. (No, já měla štěstí. Bratři si nemysleli, že je to tak super.) Máma našla v místních novinách inzerát nějaké paní, že její pudlice měla před třemi měsíci štěňata. Zavolala jí a zjistila, že ještě jedno štěně zbylo. A co bylo ještě lepší, byla to holčička, kterou jsem chtěla. Hned další odpoledne jsme se na ni jeli podívat.

Oliver se rozhodl, že nepojede. Choval se k nám přezíravě, jako by vlastně nikdy psa nechtěl. Místo toho si vyjel na kole s Mirou.

Carlos zůstal taky doma. Prohlásil, že se musí učit na písemku. Pravděpodobně lhal, protože třetí týden ve škole se nepíše moc důležitých písemek, ale to je fuk. Protože